

Sygn. akt V CSK 63/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku M. D.

przy uczestnictwie T. S.A. w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt II Ca 801/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasadza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie M. D. od postanowienia Sądu Okręgowego oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego oddalającego wniosek o ustanowienie służebności przesyłu zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych lub wątpliwości oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu przez sąd odwoławczy Sądowi

Najwyższemu zagadnienia prawnego na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

We wniosku wskazano, że w sprawie powstało istotne zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, a mianowicie od jakiej daty może rozpocząć się bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesylu w świetle faktu, że konstrukcja takiej służebności powstała, zdaniem skarżącej, na podstawie trzech wymienionych w skardze orzeczeń Sądu Najwyższego - uchwały z dnia 7 października 2008 roku, III CZP 89/08, oraz orzeczeń z dnia 30 sierpnia 1991 roku, III CZP 73/91 i z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02; czy przed wprowadzeniem do systemu prawnego na podstawie tych trzech orzeczeń Sądu Najwyższego normy prawnej statuującej powstanie nowych ograniczonych praw rzeczowych, dopuszczalne było rozpoczęcie biegu terminu zasiedzenia ogólnie rozumianego prawa służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesylu.

Tak skonstruowane zagadnienia nie odpowiadają przyczynom kasacyjnym wskazanym w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.). W przytoczonych przez Sąd drugiej instancji licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy wypowiadał się w kwestiach prawnych dotyczących służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesylu, a Sąd drugiej instancji uwzględnił to utrwalone stanowisko. Skarżąca nie wykazała istnienia poważnych, dotychczas nie wyjaśnionych wątpliwości prawnych, od rozstrzygnięcia których zależy wynik sprawy. W orzecznictwie i nauce prawa cywilnego ugruntowany jest pogląd, że bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej rozpoczyna się od chwili, gdy posiadacz tej służebności gruntowej przystąpił do korzystania z trwałego i widocznego urządzenia usytuowanego na cudzej nieruchomości (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 1 lutego 1980 r., III CZP 12/67, OSNC 1967, nr 12, poz. 212 i z dnia 21 kwietnia 1967 r., III CZP 12/67, OSNC 1967, nr 12, poz. 212). W świetle przepisów prawa cywilnego dotyczących zasiedzenia służebności gruntowej (art. 292 k.c.) stosowanych odpowiednio do służebności odpowiadającej swoją treścią służebności przesylu, nie można więc w żaden sposób przyjąć, aby momentem rozpoczęcia biegu

zasiedzenia tej służebności mogła być data publikacji przytoczonych przez skarżącą orzeczeń Sądu Najwyższego.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.